

Arrest

nr. 189 713 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid in het Rijk van verzoekster, die gebruik maakte van een andere identiteit, werd op 3 juni 2016 vastgesteld ingevolge een politiecontrole. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 19 januari 2017 werd verzoekster op heterdaad betrapt bij een winkeldiefstal en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 19 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [I.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS: [K.M.] [...] Zimbabwe

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/01/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV TU.55.L1.001177/2017 van de politie zone van Turnhout.)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03/06/2016 dat haar betekend werd op 03/06/2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Nadat een arts op 20 januari 2017 oordeelde dat verzoekster niet met het vliegtuig mag reizen tot na haar bevalling werd zij vrijgesteld. Aan verzoekster werd meegedeeld dat zij vanaf 20 januari 2017 een nieuwe termijn om vrijwillig het land te verlaten kreeg die afliep op 19 februari 2017.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 19 januari 2017: “De beslissing tot verwijdering van 19/01/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod” (zie de bestreden beslissing).

De verwijderingsmaatregel van 19 januari 2017 betreft een bijlage 13septies. Er is in deze beslissing geen termijn toegestaan voor verzoekster om gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel. Het ontbreken van een termijn vormt de directe aanleiding en juridische grondslag waarom een inreisverbod werd opgelegd aan verzoekster:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Omdat de beslissing tot verwijdering, in casu de beslissing van 19 januari 2017, geen termijn voorzag, wordt in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd.

Een andere rechtsgrondslag is niet voorzien in de bestreden beslissing. Aangezien de gemachtigde genooddaakt is zijn beslissing in rechte formeel te motiveren, mag verzoekster erop vertrouwen dat dit inderdaad de enige rechtsgrondslag is van de bestreden beslissing.

2. Verzoekster werd, na het verkrijgen van de bijlage 13septies, overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

Op 20 januari 2017, daags nadien, werd verzoekster reeds opnieuw in vrijheid gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit gebeurde op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken de eerdere beslissing introk. Dit kan op geen andere manier worden geïnterpreteerd.

Niettemin verkreeg verzoekster een nieuwe beslissing betekend: met name een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen (zie de stempel op de oorspronkelijke bijlage 13septies).

Met andere woorden: de beslissing waarmee het inreisverbod gepaard ging, is niet meer in het rechtsverkeer aanwezig. Minstens blijkt dat de verwijderingsmaatregel waarmee het inreisverbod gepaard gaat een termijn voorziet van dertig dagen.

Artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet kan niet meer worden toegepast.”

4.1.2. De Raad stelt vast dat geenszins kan worden geconcludeerd dat verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de in casu bestreden beslissing gepaard gaat op 20 januari 2017 heeft ingetrokken. Verweerder heeft slechts geoordeeld dat, aangezien een arts aangaf dat verzoekster niet kon reizen met het vliegtuig, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van dit bevel om het grondgebied te verlaten niet meer mogelijk was en hij heeft daarom een einde gesteld aan haar vasthouding met het oog op verwijdering. Het feit dat verweerder op het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 januari 2017 de vermelding aanbracht dat verzoekster vanaf 20 januari 2017 – wat dus niets wijzigt aan haar situatie op 19 januari 2017 – vrijwillig gevolg dient te geven aan voormeld bevel laat slechts toe te besluiten dat hij het bestaan van dit bevel bevestigt.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de Raad zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen (cf. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794). Het staat niet ter discussie dat verzoekster op 19 januari 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waarbij haar geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Verweerder kon verzoekster dan ook, gelet op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen.

Het gegeven dat een arts op 20 januari 2017, met andere woorden nadat de in casu bestreden beslissing was genomen, een attest opstelde waarin wordt aangegeven dat verzoekster niet kan reizen tot na haar bevalling laat niet toe te oordelen dat verweerder op 19 januari 2017 het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet miskende.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van de artikelen, 7, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt als volgt:

“1. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken

voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Een adequate motivering ('a reasoned decision') maakt het mogelijk om de motieven te kennen die aan de grondslag van het inreisverbod liggen te kennen, zodat de betrokken vreemdeling zijn rechten kan verdedigen mocht hij in beroep, maar tevens stelt een adequate motivering de beroepsinstantie in staat het terugkeerbesluit op zijn rechtmatigheid te toetsen ('daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel'). Conclusies van advocaat-generaal Wathelet in zaken C-166/13 en C-249/13 van 25 juni 2014.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In de Akerberg-zaak bevestigde het Hof zijn rechtspraak dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten moeten worden geëerbiedigd wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt, zodat er geen gevallen kunnen zijn waarin het Unierecht geldt zonder dat die grondrechten toepassing vinden. Wanneer het Unierecht toepasselijk is, impliceert dit dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten toepassing vinden. Een nationale regeling valt binnen het toepassingsgebied van het Unierecht wanneer er een rechtstreeks verband bestaat tussen de nationale regeling en het Unierecht. Ook wanneer een lidstaat een beoordelingsbevoegdheid ('discretionary power') uitoefent die in Unieregelgeving is voorzien, dan brengt deze lidstaat het Unierecht ten uitvoer in de zin van artikel 51, lid 1 van het Handvest. DESOMER stelt samenvattend dat een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, wanneer hij werd aangenomen ter omzetting van een richtlijn, of wanneer hij invloed heeft op door het Unierecht verzekerd recht.

Voorts blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het opleggen van een inreisverbod heeft dus plaats in het kader van de tenuitvoerlegging van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

2. Het moet worden vastgesteld dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van

uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu moet worden vastgesteld dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit OF aan het opleggen van een inreisverbod worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingwet houdt het hoorrecht voorts in dat [...] de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

Er moet op worden gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient Uw Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij wijst hierom naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, privé-, haar gezins- en familieleden had kunnen verduidelijken aan de Dienst Vreemdelingenzaken (door het geven van concrete duiding en bijhorende stukken: supra, het privé-, gezins- en familieleden van verzoekster: pagina 4-5, punt 7 verzoekschrift). Het privé-, gezins- en familieleden is van cruciaal belang om een correcte belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM uit te voeren.

3. De aangebrachte elementen in het kader van huidige procedure (met de bijhorende stukken) maken het aannemelijk dat deze de besluitvorming van de Dienst Vreemdelingenzaken konden beïnvloeden. Verzoekster verwijst hiervoor naar het feitenrelaas.

Verzoekster heeft de nationaliteit van Nigeria.

Tijdens een politiecontrole op 19 januari 2017 werd verzoekster staande gehouden. Er werd haar tegengeworpen dat zij betrokken zou zijn bij een winkeldiefstal, terwijl zij alle betrokkenheid bij deze feiten ontkent.

Verzoekster is nooit eerder betrokken geweest bij enige schending van de openbare orde, zoals de gemachtigde weet.

Niettemin werd haar een bijlage 13septies en een bijlage 13sexies afgegeven en werd zij overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

Op 20 januari 2017, daags nadien, werd verzoekster opnieuw in vrijheid gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit gebeurde op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken de eerdere beslissing introk. Dit kan op geen andere manier worden geïnterpreteerd.

Tijdens haar verblijf in het gesloten centrum te Brugge heeft verzoekster erop gewezen dat zij zwanger is van een Belgische onderdaan (stuk 4: identiteitsgegevens van de vader). Haar bevalling is voorzien voor 10 mei 2017 (zie stuk 3: het attest van haar gynaecoloog van 17 januari 2017, m.a.w. daags voor haar vrijheidsberoving door de Dienst Vreemdelingenzaken).

Verzoekster kreeg niet de gelegenheid om dit eerder te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij kon dit pas nuttig ter kennis brengen bij haar aankomst in het gesloten centrum te Brugge, hetgeen de verwerende partij ertoe heeft aangezet om haar onmiddellijk in vrijheid te stellen en verzoekster minstens een termijn van dertig dagen te geven om het grondgebied te verlaten.

De vaststelling dat verzoekster zwanger is van een Belgisch onderdaan heeft derhalve een onmiskenbare invloed gehad om de eerdere beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Niettemin verkreeg verzoekster een "nieuwe" beslissing betekend: met name een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen (zie de stempel op de oorspronkelijke bijlage 13septies; waarbij het bevel kennelijk wordt hernomen met een nieuwe termijn).

Voor zover bekend, werd de bijlage 13sexies niet ingetrokken, noch werd zelfs de eventuele duurtijd van het inreisverbod herzien.

Het kan niet worden betwist dat, temeer gelet op de eigen gedragingen van de verwerende partij, de vaststelling dat verzoekster zwanger is van een Belgisch onderdaan een duidelijke invloed kan uitoefenen op zowel op het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de duurtijd ervan.

Deze elementen maken het aannemelijk dat de thans door de verzoekende partij aangereikte informatie van die aard is dat zij mogelijk had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

De bestreden beslissing schendt hierdoor bovenvermelde bepalingen.”

4.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

Verzoekster houdt in wezen voor dat zij niet voldoende werd gehoord alvorens de in casu bestreden beslissing werd genomen en dat zij hierdoor niet de kans kreeg verweerder in kennis te stellen van het feit dat zij zwanger was. Zij betoogt dat het feit dat zij zwanger was een gegeven is dat verweerder ertoe had kunnen aanzetten om de bestreden beslissing niet te nemen. Haar uiteenzetting mist evenwel feitelijke grondslag. In het administratief verslag van de politiediensten, dat werd opgesteld nadat verzoekster werd gehoord met betrekking tot een diefstal, wordt immers expliciet vermeld dat verzoekster zwanger was. Haar zwangerschap was verweerder dus bekend en heeft hem er niet van weerhouden de bestreden beslissing te nemen.

Er dient tevens, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, te worden herhaald dat verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op 20 januari 2017 niet heeft ingetrokken.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat verweerder onterecht heeft aangegeven dat zij betrokken was bij een winkeldiefstal. Uit het door de politiediensten opgestelde verslag blijkt immers dat zij op heterdaad werd betrapt en de feiten erkende.

De toelichting van verzoekster dat zij voorheen nooit betrokken was bij een schending van de openbare orde is in strijd met de gegevens die blijken uit de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekster werd immers aangetroffen op 6 juni 2016 terwijl zij onwettig in het Rijk verbleef – wat een misdrijf is – en zij maakte gebruik van een andere identiteit.

Verzoekster maakt voorts niet aannemelijk dat zij enig privé-, gezins- of familieleven in België heeft waaromtrent zij nadere en dienstige toelichtingen had kunnen verstrekken.

Uit het verslag van de politiediensten blijkt dat verzoekster werd gehoord en zij maakt niet aannemelijk dat dit gehoor niet deugdelijk was en zij niet de kans kreeg om enig gegeven dat van belang kon zijn voor het nemen van de bestreden beslissing mee te delen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening te houden met “*de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Verweerder heeft namelijk duidelijk gemotiveerd dat hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar omdat verzoekster niet twijfelde om op illegale wijze in het Rijk te

verblijven nadat haar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en zij op heterdaad werd betrapt bij het plegen van een winkeldiefstal. Hij heeft tevens de maatschappelijke impact van deze feiten benadrukt, hij heeft gewezen op de vaststelling dat verzoekster een gedrag vertoont waaruit een risico op schendingen van de openbare orde kan worden afgeleid en hij heeft aangegeven dat hij bij zijn beoordeling het belang van de immigratiecontrole in aanmerking nam.

Zo het al de bedoeling is van verzoekster om aan te geven dat verweerder het feit dat zij zwanger was had dienen te betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, dient te worden gesteld dat zij niet aantoont dat haar zwangerschap in dit verband een relevant gegeven is. Haar zwangerschap doet geen afbreuk aan het feit dat zij de verblijfswetgeving miskent en strafbare feiten pleegde en laat op zich niet toe te concluderen dat zij belangen in het Rijk heeft.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.3. Verzoeksters uiteenzetting laat voorts ook niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten vast te stellen. Er blijkt uit haar uiteenzetting namelijk niet dat zij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, enig privé-, gezins- of familieleven in België had dat onder de bescherming van dit verdragsartikel valt.

4.2.2.4. Aangezien verzoekster niet aantoont dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds een kind had kan ook geen schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

In zoverre verzoekster wenst te verwijzen naar haar op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen ongeboort kind, moet worden gesteld dat – zo de bepalingen van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten al van toepassing zouden zijn op ongeboort kinderen – zij nalaat om uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat de bestreden beslissing voormelde bepaling miskent, zodat dit onderdeel bij gebrek aan een begrijpelijke en voldoende concrete toelichting, onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas. In het bijzonder herinnert verzoekster eraan dat zij zwanger is van een Belgisch onderdaan. Zij heeft nooit eerder een schending begaan van de openbare orde en betwist elke betrokkenheid bij de ten laste gelegde “winkeldiefstal” (zie hierboven).

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden

eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur moet bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een ‘fair balance’-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (RvV 22 juni 2015, nr. 148 256).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde, zoals in casu het geval is en integraal betwist door verzoekster, volstaat hoe dan ook niet. Het moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door een bevel om het grondgebied te verlaten, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij.

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van de verzoekster nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Aangezien de openbare orde wordt betrokken in het oordeel van de gemachtigde, dient tevens rekenschap te worden gegeven aan de Boultif/Üner criteria.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM.

4. Bovendien blijkt dat de gemachtigde, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen enkele rekening heeft gehouden met bovenvermelde elementen (in het bijzonder dat verzoekster zwanger is van een Belgische onderdaan en dat zij elke betrokkenheid ontkent bij de “winkeldiefstal” en dat zij nooit eerder een schending begin van de openbare orde) terwijl de gemachtigde hiertoe gehouden is op grond van artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Het blijkt dat er geen individueel onderzoek werd uitgevoerd, waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Hiermee schendt de gemachtigde niet enkel artikel 74/11 Vreemdelingenwet, maar tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

5. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang. Bovendien betreffen die alle elementen waartoe, conform artikel 74/11 Vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is deze te betrekken in zijn oordeel.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van de zwangerschap van verzoekster, haar ontkenning van elke betrokkenheid bij de "winkeldiefstal" en dat zij nooit eerder een schending begin[g] van de openbare orde. Evenmin wordt er enige ander element vermeld in de bestreden beslissing waaruit zou blijken dat door de gemachtigde een individueel onderzoek werd verricht conform artikel 74/11 Vreemdelingenwet, waarbij deze elementen werden overwogen.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend. Dit heeft de verwerende partij er reeds toe heeft aangezet om verzoekster onmiddellijk in vrijheid te stellen en verzoekster minstens een termijn van dertig dagen te geven om het grondgebied te verlaten

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet."

4.3.2.1. De Raad dient aan te geven dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk geduid dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Daarnaast wordt toegelicht dat verzoekster geen gekende of vaste verblijfplaats heeft, dat zij op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal, dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat zij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 3 juni 2016 reeds werd betekend. Er wordt tevens aangegeven om welke redenen werd geopteerd voor een

inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht impliceert verder niet dat verweerder in een bestuurlijk beslissing steeds dient uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat allerhande hogere rechtsnormen niet zijn geschonden of dat hij toelichtingen dient te verstrekken omtrent gegevens waarvan op het ogenblik van het nemen van een beslissing niet bleek dat deze relevant waren. De Raad benadrukt in dit verband dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat het feit dat een vrouw zwanger is een gegeven is dat van belang is bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod of bij het vaststellen van de duur van een inreisverbod. Het feit dat achteraf, na een medisch onderzoek, bleek dat verzoekster ondanks het feit dat zij nog maar vierentwintig weken zwanger was, niet met het vliegtuig kan reizen en de gedwongen tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten werd stopgezet impliceert niet dat kan worden geconcludeerd dat verzoeksters zwangerschap had dienen te worden weerhouden als een gegeven dat dienstig was voor het bepalen van de geldigheidsduur van een ten aanzien van haar genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De formele motiveringsplicht noopt verweerder tot het uiteenzetten van de reden(en) waarom hij een beslissing heeft genomen en aan deze verplichting werd voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

4.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat verzoekster weliswaar aangeeft dat zij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zwanger was van een Belgische man, maar dat zij hiermee niet aantoonst dat zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België heeft. Zij toont geenszins aan dat zij een gezinsrelatie heeft met de Belgische man die volgens haar de vader van haar kind is. Verzoekster bewijst ook niet dat de “*sociale banden*” die zij beweert te hebben opgebouwd van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak inzake de bescherming van het privéleven van gevestigde vreemdelingen (“*settled migrants*”) is voorts niet dienstig, daar zij geen gevestigde vreemdeling is, maar een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling. Bovendien moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te respecteren, dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht en dus hoe dan ook niet kan worden aanzien als een inmenging in haar – zoals reeds gesteld zelfs niet aangetoond – privé- of gezinsleven die verweerder zou verplichten tot een belangenafweging op basis van criteria die kunnen worden teruggevonden in rechtspraak en dat zij ook geen concreet gegeven aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan ook op basis van de uiteenzetting in het tweede middel niet worden vastgesteld.

4.3.2.4. Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten vergelijkbaar is met deze van artikel 8 van het EVRM kan ook niet worden besloten dat deze bepaling is geschonden.

4.3.2.5. Verzoekster stelt zich nadrukkelijk te beroepen op de bescherming die wordt geboden door artikel 3 van het EVRM, maar laat na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze te duiden waarom zij meent dat dit verdragsartikel werd miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

4.3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonst dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.3.2.7. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.3.2.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK